

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce **A. P.**, narozeného dne ..., ruského státního příslušníka, bytem v ČR: K. V., F. 1328/9, v řízení zastoupeného Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Praha 1, Charvátova 11, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 26. 3. 2010, č.j.: MV-99253-4/VS-2009

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra vnitra (dále též žalovaného správního úřadu) ze dne 26. 3. 2010, č.j.: MV-99253-4/VS-2009, kterým bylo pravomocně rozhodnuto o zamítnutí rozkladu proti rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 30. 11. 2009, jímž bylo dle § 87l odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též zákon o pobytu cizinců), žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že správní úřady shora citovanými rozhodnutími porušily zákon o pobytu cizinců a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též správní řád). Žalobce podotýká, že žalovaný správní úřad se věcí zabýval nedostatečně, věc posoudil

nesprávně a rozhodl předčasně, když při hodnocení manželského sňatku žalobce dovodil, že jeho manželství bylo uzavřeno účelově, tj. hlavním cílem žalobce bylo získat povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Uzavřením manželství mělo dojít k obcházení zákona o pobytu cizinců. Žalobce upozornil, že žalovaný ve svém rozhodnutí poukazuje zejména na vzájemně rozporná čestná prohlášení bývalé manželky, dle názoru žalobce však tato rozporná nejsou, pouze se doplňují, když se jeho bývalá manželka nejdříve soustředila na popis jejich manželského života, do čehož nezahrnula jejich společné dítě, aby toto v později podaném prohlášení doplnila. Žalovaný na jednu stranu odmítl při svém rozhodování přihlídnout k později podanému čestnému prohlášení jako k novému důkazu s odkazem na znění § 82 odst. 4 správního řádu (což žalobce odmítl, jelikož neměl předmětné prohlášení dříve k dispozici), na druhou stranu tak ale fakticky učinil, když na něj v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal, což podle něj způsobilo nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Stran nepřesností překladu mezi českým a ruským jazykem při výsledku odmítl žalobce vyjádření žalovaného v tom smyslu, že žalobce byl ve věci řádně poučen a poučení vlastnoručně podepsal, když došlo k tlumočení nepřesnému a nesprávnému. Dále upozornil na nepravdivost tvrzení žalovaného o nepředložení dokladu, resp. rodného listu, prokazujícího jeho otcovství k nezletilé s tím, že rodný list předložil již správnímu orgánu prvního stupně, a i kdyby tak neučinil, nebylo jeho povinností prokazovat, že sňatek nebyl uzavřen účelově. Žalobce tedy shrnul, že nesouhlasí s rozhodnutím ministra vnitra, který při rozhodování vycházel z nedostatečně zjištěného stavu věci, když tento nezjistil tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, když si např. vůbec nevyžádal doklady potvrzující otcovství žalobce k dceři jeho bývalé manželky, což zcela jasně svědčí o tom, že manželství žalobce a jeho bývalé manželky nebylo pouze formální.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že žalovaný na svém stanovisku, vyjádřeném v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, trvá. Námitky žalobce neshledává jako důvodné.

Žalovaný se neztotožnil s námitkou, že správní orgán vycházel při rozhodování z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, když pominul otcovství žalobce k dítěti své bývalé manželky. Žalobce je zapsán jako otec v rodném listě, uvedené potvrzuje i čestné prohlášení bývalé manželky ze dne 15. 1. 2010. Podle názoru žalovaného správní orgán nepochybil, když na základě shromážděných podkladů nevzal za doložené, že by žalobce byl otcem dítěte, jehož matkou je jeho bývalá manželka. Ve správním řízení před orgánem prvního stupně (dne 9. 11. 2009) žalobce sice do protokolu uvedl, že má se svou bývalou manželkou dítě, o čemž se dozvěděl teprve nedávno, s tím, že není jako otec uveden v rodném listě dítěte z důvodu hněvu matky na žalobce, tato stejného dne však uvedla, že s žalobcem žádné dítě nemá. Uvedené bylo potvrzováno i čestným prohlášením bývalé manželky ze dne 28. 7. 2009, z něhož mimo jiné vyplynulo, že před rozvodem se vedle ní objevil nový přítel a vznikla nová láska a k rozvodu došlo po přátelské dohodě – o dítěti není v čestném prohlášení ani zmínka. Za uvedené situace a s ohledem na obsah zmíněných vyjádření neměl žalovaný žádný důvod vyzývat k předložení takového rodného listu.

Podle názoru žalovaného z obsahu správního spisu jednoznačně plyne, že výpovědi žalobce a jeho bývalé manželky ohledně okolností narození společného dítěte obsahovaly a obsahují řadu vzájemně protichůdných tvrzení. Rodný list společného dítěte nebyl žalovanému během správního řízení předložen. Není tedy pravdou, že by žalovaný pominul, že žalobce je otcem dítěte bývalé manželky, ale žalovaný neshledal s ohledem na shora uvedené skutečnosti toto tvrzení žalobce za prokázané.

K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že jeho postup spočívající v nepřihlédnutí k čestnému prohlášení bývalé manželky ze dne 15. 1. 2010 s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu byl v souladu se zákonem. Návrh takového důkazního prostředku mohl být žalobcem uplatněn již během řízení před orgánem prvního stupně, nadto ani předložení takové listiny nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro zjevnou rozpornost s předchozími prohlášeními obou zainteresovaných osob.

Pokud jde o rozpory a nesrovnalosti ve výpovědích bývalých manželů stran jejich svatební cesty, nedomnívá se, že uvedené výpovědi jsou zcela korespondující, doplňuje však, že toto byla pouze jedna z mnoha nesrovnalostí, které ve svém souhrnu napovídají o účelovosti uzavřeného sňatku. Stran ostatních nesrovnalostí ve výpovědích odkázal žalovaný na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalobcem uváděné argumenty, že vlastní v České republice nemovitost a je společníkem a jednatelem obchodní společnosti, a tudíž neměl potřebu k uzavření účelového manželství za účelem získání trvalého pobytu, žalovaný odmítl s ohledem na fakt, že trvalý pobyt byl žalobci udělen právě pro uzavřený sňatek s občankou České republiky.

K námitce provedení výsledku žalobce v českém jazyce za účasti svého právního zástupce uvedl, že žalobce s tímto způsobem vedení výsledku souhlasil, což stvrdil i svým podpisem, a protože do dne vydání rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu v prvním stupni proti tomu nepodal žádné námitky, nepovažuje žalovaný jeho námitku v tomto smyslu za důvodnou.

Podle názoru žalovaného je nepochybné, že skutečný stav věci byl správním orgánem zjištěn a uzavření účelového sňatku za účelem získání trvalého pobytu se podařilo dostatečně prokázat.

Soud ve věci samé rozhodoval bez nařízení ústního jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť žalovaný s tímto postupem soudu souhlasil a žalobce se v soudem určené lhůtě nevyjádřil k výzvě soudu, obsahující tento zamýšlený postup, a proto má soud za to, že i on s tímto postupem souhlasil.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Správní úřad prvního stupně, Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky, dne 14. 7. 2009 zahájil správní řízení s žalobcem, státním příslušníkem Ruské federace, ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z informačního systému evidence obyvatel, z cizineckého informačního systému CIS a z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že žalobce získal povolení k trvalému pobytu na území České republiky dne 10. 10. 2007 díky sňatku s K. Š.u, občankou České republiky narozenou ..., trvale bytem K. 786/50, K. V., uzavřenému dne 12. 6. 2007, na základě žádosti podané dne 16. 7. 2007. Manželství bylo pravomocně rozvedeno dne 6. 12. 2008. Žalobce je otcem dvou nezletilých dětí (I., nar. ..., D., nar. ...), které má s paní M. B. Jmenovaný byl v období od 30. 6. 2006 do 16. 7. 2007 (dne 15. 7. 2007 podal žádost o udělení povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s občanem ČR) hlášen k pobytu na adrese Z. v. 423/18, K. V., tj. na shodné adrese jako M. B.

Správní úřad obdržel dne 30. 7. 2009 čestné prohlášení K. Š., z něhož se podávalo, že v manželství počaly problémy po několika měsících od uzavření sňatku pro časté odjezdy žalobce do Ruska, kdy se manželé vzájemně odcizili, a rovněž se mezi nimi projevil velký věkový rozdíl. Jmenovaná nadto potkala nového přítele, do kterého se zamilovala. Po přátelské dohodě se manželé rozvedli, v kontaktu jsou nicméně i nadále, panuje mezi nimi přátelský vztah.

Dne 9. 11. 2009 byly s žalobcem i s jeho bývalou manželkou sepsány protokoly o vyjádření účastníků správního řízení.

Správní úřad měl rovněž k dispozici ověřený překlad osvědčení o určení otcovství žalobce k nezletilé D. B., nar. ..., z matky M. B.

Rozhodnutím ze dne 30. 11. 2009, č.j.: OAM-20384-20/MC-2009, správní úřad povolení k trvalému pobytu žalobci zrušil dle § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců s odůvodněním, že žalobce uzavřel manželství účelově.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 21. 12. 2009 rozklad, který následně dne 19. 1. 2010 doplnil o čestné prohlášení bývalé manželky ze dne 15. 1. 2010. V podaném rozkladu žalobce předně uvedl, že jeho výslech byl veden v českém jazyce bez přítomnosti tlumočníka, pouze za přítomnosti právního zástupce, který však nebyl zapsán na seznamu tlumočnicků, a tudíž nemohl tlumočit u podobných případů. S odstupem času zjistil, že jeho překlad nebyl správný, v důsledku čehož vznikly v jeho výpovědi v rozkladem napadeném rozhodnutí zmíněné nepřesnosti (např. ohledně svatební cesty). Dále žalobce podotkl, že správní orgán zcela pominul fakt, že má s bývalou manželkou dítě – pokud tato uvedla, že dítě není jeho, nemění to nic na faktu, že je jako otec uveden v rodném listu dítěte. Nadto v České republice vlastní několik nemovitostí a je společníkem a jednatelem obchodní společnosti, tudíž nemá potřebu obcházet zákon uzavřením účelového sňatku. Z čestného prohlášení K. Š. ze dne 15. 1. 2010 se mj. podávalo, že z manželství se žalobcem se narodila dcera N. Š., nar. ..., a že v manželství počaly problémy po několika měsících od uzavření sňatku pro časté odjezdy žalobce do Ruska. Při podání vysvětlení na podzim roku 2009 na policii mylně uvedla, že žalobce není otcem nezletilé, což však nebyla pravda, jelikož žalobce byl informován o těhotenství již od počátku s tím, že je biologickým otcem nezletilé, a proto byl následně i zapsán jako otec do rodného listu. Uvedení mylných informací bylo odůvodněno její snahou pomstít se žalobci.

O podaném rozkladu rozhodl žalovaný správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím, jímž rozklad zamítl a rozhodnutí správního úřadu prvního stupně potvrdil se závěrem, že všechny okolnosti případu potvrzují, že žalobce uzavřel manželství s občankou České republiky účelově, a to s cílem získat pro sebe trvalý pobyt na zdejšího území, čímž se dopustil obcházení zákona. Žalobci byl na území České republiky povolen trvalý pobyt s platností ode dne 10. 10. 2007 za účelem sloučení s občanem České republiky, p. K. Š., nar. ..., se kterou uzavřel manželství dne 12. 6. 2007, dne 6. 12. 2008 bylo však toto manželství rozvedeno. Dle žalovaného správní orgán ve svém rozhodnutí podrobně rozepsal všechny nesrovnalosti, které vyplynuly z výslechů provedených dne 9. 11. 2009, a další zjištěné skutečnosti, které vedly k závěru, že sňatek byl uzavřen účelově. Upozorňuje přitom na fakt, že žalobcem 30. 7. 2009 předložený opis čestného prohlášení bývalé manželky je v příkrém rozporu s čestným prohlášením ze dne 15. 1. 2010, zplození nezletilé s žalobcem nevyplývá ani z protokolu o podaném vysvětlení ze dne 9. 11. 2009 p. Š., ani z žádného dokladu. K později podanému čestnému prohlášení pak dodává, že toto nelze přijmout jako nový důkaz

s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu. Dále zmiňuje předložení fotokopie překladu osvědčení o určení otcovství zástupcem žalobce dokládající určení otcovství žalobcem k nezletilé D., nar. ..., při současném tvrzení, že se jednalo pouze o osvojení, i když žalobce podal za nezl. D. jako její zákonný zástupce žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Obě děti žalobce přitom měly hlášenou adresu místa bydliště shodně s jejich matkou, což byla rovněž adresa, na které byl hlášen k pobytu žalobce do dne podání žádosti o udělení trvalého pobytu a která byla rovněž sídlem společnosti, ve které je jednatelem a vedle matky dětí také společníkem. Námitku vedení výslechu dne 9. 11. 2009 v českém jazyce pak žalovaný správní orgán odmítl jako nedůvodnou. Žalovaný správní úřad dospěl k závěru, že důvod pro zrušení trvalého pobytu byl naplněn, a správní úřad prvního stupně po právu aplikoval § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tudíž neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí. Současně pak doplnil, že předmětné rozhodnutí není možné pokládat za nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce s ohledem a jeho osobní a rodinné poměry.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen SŘS). Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, kterým bylo pravomocně rozhodnuto o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky jmenovanému se závěrem, že manželství žalobce s p. K. Š. bylo uzavřeno účelově, jelikož mělo sloužit k obcházení zákona, za účelem získání povolení k trvalému pobytu.

Podle ustanovení § 3 správního řádu nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 (správního řádu). § 2 správního řádu pak stanoví, že správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu. Správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkové shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

V posuzované věci žalobce namítal, že správní úřady obou stupňů se věcí zabývaly nedostatečně, věc posoudily nesprávně a rozhodly předčasně.

Podle ustanovení § 87l odstavec 1 písmeno b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže se držitel tohoto povolení dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.

Z uvedeného právního ustanovení, na základě něhož bylo rozhodnuto o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky A. P., vyplývá, že uzavření sňatku, u něhož konkrétní okolnosti nasvědčují účelovosti, není přímo znemožněno zákonem. Zákonodárce však ve snaze minimalizovat takovéto nežádoucí jednání cizinců (a občanů České republiky) začlenil do zákona o pobytu cizinců ustanovení, kterým hodlal zamezit tomu, aby byl cizincům udělován v České republice pobyt na základě takto uzavřeného manželství, resp. aby v případě následného zjištění relevantních skutečností docházelo k odnětí takto získaného povolení k trvalému pobytu. Je zřejmé, že rozhodování o tom, kdo bude mít pobyt na území státu či nikoli, přísluší pouze státu samotnému, který je nadto oprávněn v rámci zákona, daných možností a s ohledem na mezinárodní závazky stanovit konkrétní pravidla. Aby uvedený mechanismus řádně fungoval, je nezbytné, aby při rozhodování o pobytových záležitostech byla příslušnému správnímu úřadu dána právním předpisem i možnost posoudit všechny okolnosti individuálního případu. Soudy ve správním soudnictví již opakovaně judikovaly názor, že žádné z práv, uvedených v Listině základních práv a svobod, nezakládá cizinci nárok na jeho pobyt na území České republiky, neboť takové právo mají jen státní občané České republiky. Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky a je tudíž věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka na svém území s ohledem na vlastní zájmy.

Z odůvodnění obou rozhodnutí v posuzované věci je patrné, že se správní úřady obou stupňů konkrétním jednáním žalobce podrobně zabývaly a toto jednání vyhodnotily z pohledu zákonem stanovených podmínek, přičemž skutkové závěry o jednání žalobce vycházejí z obsahu předloženého spisového materiálu a opírají se zejména o provedené dokazování podáním vysvětlení oběma bývalými manželi, rodným listem nezletilé a bývalou manželkou předloženým prohlášením v kontextu podaného vysvětlení. Žalobce při námitkách proti vyhodnocení jednotlivých důkazů zcela opomíjí skutečnost, že stát důvodně očekává, že osoby, pobývající na jeho území, právní předpisy porušovat nebudou. Dospěly-li správní úřady k závěru, že jednání žalobce dosáhlo takové intenzity, že jeho jednání odůvodňuje závěr o splnění zákonných podmínek pro uzavření účelového manželství, vedoucího k rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky, jedná se o závěr správný, neboť povinnosti cizinci nestanoví právní předpisy obecně a samoúčelně.

Městský soud v Praze dospěl po provedeném řízení k závěru, že pochybnosti, které správní úřady na základě provedeného dokazování získaly ohledně uzavření manželského sňatku žalobce s K. Š., jsou pochybnostmi opodstatněnými. Příčiny a důvody těchto pochybností vyjádřily správní úřady obou stupňů v odůvodnění svých rozhodnutí. Městský soud v Praze se domnívá, že správní úřady zcela správně a oprávněně rozhodly na základě zjištěných skutečností, když pro svá rozhodnutí měly dostatek relevantních informací, které bezpochyby odůvodňovaly rozhodnutí v uvedeném smyslu. Ve vztahu k zjištěnému skutkovému stavu pak Městský soud v Praze uvádí: Oprávněnost závěru o účelově uzavřeném sňatku za účelem získání povolení k trvalému pobytu, tj. o obcházení zákona, zcela jednoznačně vyplývá z mnoha správními orgány nashromážděných informací, které jednotlivě představují indicie tvořící ve svém souhrnu uzavřený okruh faktů, z něhož plyne jednoznačný a nezpochybnitelný závěr. Manželství žalobce a K. Š. bylo uzavřeno dne 12. 6. 2007, pochybnosti však vzbuzuje, že ještě dne 16. 7. 2007 byl žalobce hlášen k pobytu na adrese Z. v. 423/18, K. V., což byla adresa shodná s adresou místa bydliště M. B. Ke změně místa bydliště žalobce došlo až den po podání žádosti o udělení trvalého pobytu. Dne 1. 9. 2007, tj. necelé 3 měsíce od uzavření sňatku, se narodila M. B. nezletilá D. B., ve vztahu ke které žalobce podepsal osvědčení o určení otcovství, byť se snažil správní orgány i soud přesvědčit,

že došlo pouze k jejímu osvojení, čemuž soud nemohl v žádném případě uvěřit, a to nejen s ohledem na zjištění, že i ruská legislativa rozlišuje mezi „určením otcovství“ a „osvojením“, ale i s ohledem na fakt, že žalobce ve vztahu k nezletilé podával jako její zákonný zástupce žádost o povolení k trvalému pobytu, k čemuž by jako osvojitel oprávněn nebyl; nutno podotknout, že teorie o osvojení neměla před soudem šanci na úspěch, když byla doprovázena argumentací žalobce založenou na citové vázanosti k matce, dlouholetém přátelském vztahu s matkou nezletilé, resp. její prosbou. K rozvodu manželství žalobce s p. Š. došlo (pravomocně) dne 6. 12. 2008, N. Š. se však narodila až ... – s ohledem na předpokládanou dobu těhotenství muselo tedy dojít k početí v první polovině srpna 2008, otcovství žalobce tedy soud nevnímá jako pravděpodobné i s ohledem na obsah čestného prohlášení matky nezletilé ze dne ..., že v manželství počaly problémy již po několika měsících od uzavření sňatku pro časté odjezdy žalobce do Ruska, kdy se manželé vzájemně odcizili. Soud upozorňuje na velmi příznačné vyjádření matky směřující ke skutečnému otci nezletilé, když jmenovaná v prohlášení uvádí, že potkala nového přítele, do kterého se zamilovala. I s ohledem na jistou časovou náročnost rozvodového řízení, by k početí nezletilé muselo dojít krátce před nebo až po podání návrhu na rozvod manželství, což je v přímém rozporu s tvrzením, že se manželé vzájemně odcizili. Bývalí manželé se dále o těhotenství matky rozdílně vyjádřili v podaném vysvětlení dne 9. 11. 2009, kdy p. Š. uvedla, že žalobce není otcem N., žalobce však vypověděl, že otcem je, o svém otcovství se však dozvěděl teprve nedávno a do rodného listu jako otec zapsán nebyl pro hněv matky, což je opět dle soudu v rozporu s prohlášením matky ze dne 28. 7. 2009, dle kterého se bývalí manželé rozešli po přátelské domluvě. V návaznosti na uvedené je obdivuhodné, jak rychle došlo „k nápravě závadného stavu“ zápisem žalobce do rodného listu nezletilé, když dle rodného listu ze dne 23. 11. 2009 již žalobce jako otec nezletilé v rodném listu zapsán byl. Na místě je jistě vhodné upozornit na nepravdivé tvrzení žalobce, že správním orgánům předložil rodný list nezletilé, když ze správního spisu tato skutečnost vůbec nevyplyvá. Stran jeho tvrzení, že i pokud by rodný list nepředložil, není jeho povinností prokazovat, že sňatek neuzavřel účelově (což samozřejmě není), ale s ohledem na znění § 52 a § 79 správního řádu je povinností toho, kdo něco tvrdí, aby označil důkazy na podporu svých tvrzení; a byl to žalobce, kdo tvrdil, že má se svou bývalou manželkou dítě, resp. že manželství nemohlo být účelové, když se v něm narodila nezletilá N. Nadto správní orgán dovedl účelovost uzavřeného sňatku z mnoha jiných indicií (např. ponechání rodného příjmení nevěstou, nepřítomnost rodin na svatbě, rozpory ohledně svatební cesty), které ve svém souhrnu odůvodňovaly zmíněný závěr (např. vysvětlení p. Š., že její rodiče nemají rádi cizince, a proto je na svatbu nepozvala, těžko obstojí, pokud důvodně očekáváme, že sezdání lidé spolu budou žít v manželském soužití a stýkat se se svými rodinami). Čestné prohlášení matky nezletilé N. ze dne 15. 1. 2010 soud vnímá v kontextu vydaného rozhodnutí správního úřadu prvního stupně jen jako snahu napravit „nedostatky“ předchozích tvrzení o neexistenci společného dítěte. Argumenty žalobce, že předložená čestná prohlášení nejsou vzájemně rozporná, ale doplňují se, když v prvním z nich není žádná zmínka o společném dítěti s odkazem, že p. Š. se zaměřila pouze na popis manželského života se žalobcem, nutno odmítnout jako nepřiléhavé, když dle názoru soudu existence společného dítěte bezpochyby patří k otázkám manželského života. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, který čestné prohlášení ze dne 15. 1. 2010 odmítl jako nový důkaz s odkazem na znění § 82 odst. 4 správního řádu, soud uvádí, že správní úřad druhého stupně v odůvodnění svého rozhodnutí sice zmínil vzájemnou rozpornost předložených čestných prohlášení, současně pak konstatoval, že správní úřad prvního stupně i tak dostatečně zdůvodnil své rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, resp. že i bez zmíněné rozpornosti prohlášení existovaly v době rozhodnutí správního úřadu prvního stupně zjevné pochybnosti odůvodňující oprávněný závěr o účelovosti uzavřeného sňatku, které správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí postihl. K uvedenému

soud doplňuje, že odmítnutí nového důkazu s odkazem na znění § 82 odst. 4 správního řádu bylo důvodné, k námitce žalobce nutno dodat, že předložený důkaz směřoval k prokázání jeho otcovství k nezletilé, čehož mohl jmenovaný jistě dosáhnout i navržením (předložením) jiného důkazu, minimálně pak shora zmiňovaným rodným listem. Za zmínku jistě stojí i fakt, že si vzájemně rozporuje předmětné čestné prohlášení s výpovědí žalobce ze dne 9. 11. 2009, když z prohlášení plyne, že žalobce o svém otcovství věděl od počátku těhotenství, tento však vypověděl, že se o narození dítěte dozvěděl teprve nedávno. Ve vztahu k argumentaci žalobce, že neměl potřebu obcházet zákon za účelem získání povolení k trvalé pobytu uzavřením účelového sňatku, když má na území ČR nemovitost a je společníkem a jednatelem obchodní společnosti, soud uvádí, že pokud by nedošlo k uzavření sňatku, žalobce by mohl žádat o udělení povolení k trvalému pobytu až po 5 letech faktického žití v ČR, což by s ohledem na fakt, že zde žije až od roku 2004, bylo o více než dva roky později, než se tak ve skutečnosti stalo. Závěrem k námitce provedení výsledku žalobce v českém jazyce za účasti právního zástupce soud konstatuje, že bezpochyby má cizinec, který nerozumí úřednímu jazyku, právo na tlumočníka, nicméně ač byl žalobce o tom výslovně poučen, souhlasil s vedením výsledku v českém jazyce s tím, že mu bude tlumočeno jeho právním zástupcem, uvedené přitom stvrdil i svým podpisem, nadto do dne vydání rozhodnutí (pro něj nepříznivého) proti tomu nepodal žádné námitky, tudíž soud považuje jeho námitky v tomto smyslu za účelové.

S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16.5.2007, č.j.: 2As 78/2006 - 64, nelze shledat, že by postup žalovaného správního úřadu zasáhl žalobce do práva na respektování soukromého a rodinného života, či do práva realizace manželství, neboť z těchto práv nevyplývá nutně právo na vstup či pobyt v zemi, kde pobývá manžel cizince, jak uvedl Evropský soud pro lidská práva v rozsudku Abdul Azíz Cabales proti Spojenému království ze dne 28. 5. 1985 (sp.zn. 9214/80). Takové právo nelze tím spíše dovodit za situace, kdy správní úřad přihlíží v rámci správního řízení k osobním okolnostem dané osoby a k veřejnému zájmu, jak to Evropský soud pro lidská práva požadoval při určení rozsahu povinnosti státu umožnit na svém území pobyt cizince pro jeho příbuzenské vazby s osobou, která již na tomto území pobývá.

Správní orgán se ve správním řízení zabýval všemi shromážděnými důkazy a vypořádal se se všemi zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 SŘS, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. června 2013

JUDr. Hana Veberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: